

Mitől lesz a gyerek jó vagy rossz tanuló?

A jó tanulók szülei odafigyelnek gyermekeik tanulmányaira. Amikor Thomas Alva Edison nyolcéves korában elkezdte az iskolát, tanítója szellemileg éretlennek ítélte. Anyja töretlenül hitt fia képességeiben. Kivette őt az iskolából, és nemcsak betűvetésre meg számolásra tanította, hanem "a tanulás szeretetére és értelmére" is.

Azt, hogy Edison minden idők egyik legnagyobb feltalálójává nőtte ki magát, édesanyjának a képességeibe vetett bizalma alapozta meg.

Természetesen ebből nem az következik, hogy ha az iskolában más a vélemény a gyerekeinkről, mint nekünk, azonnal ki kell őt vennünk! Ezt nem is minden szülő teheti meg! (Edison anyja maga is tanító volt!)

De! Egy amerikai vizsgálat szerint a tanuló teljesítményére a szülői bátorítás van a legnagyobb hatással. A szülők segítségével a gyerekek nehezen értik meg, mire jó az iskola.

Természetesen a szülői támogatás önmagában nem elegendő a jó eredményekhez, de ha hiányzik, akkor az iskola a legtöbb gyermek számára kemény ellenfélnek bizonyul. Azok a gyerekek, akiknek a szülei nem törődnek előmenetelükkel, nemritkán lemorzsolódnak.

A legcélravezetőbb a jól irányzott, cselekvő támogatás. A szülők követelik meg a házi feladat elkészítését, buzdítják gyermeküket arra, hogy mondja el, melyik tárgyat szereti és melyiket nem, a jól sikerült leckéért pedig dicsérik meg. Akad olyan szülő, aki gátlásos, vagy nem bízik saját felkészültségében, de ennek nem szabad megakadályoznia őt abban, hogy véleményt mondjon, ha úgy gondolja, a tanár rosszul ítéli meg gyermeke képességeit. Legyen bátor! Álljon ki gyermeke érdekeiért!

Szerző: Nagy Margó

Forrás: delfintanulas.gportal.hu

Ha másokon segítesz, magadnak (is) jót teszel!

Lehet-e valakit akarata ellenére kirángatni a gödörből, vagy hagyni kell, hogy úgy élje az életét, ahogy akarja? Néha elég egy kis lökés is, és valaki képes kihátrálni a zsákutcából, ahol eddig bolyongott.

Figyelem, jelenlét – légy ott a másoknak!

„Szia, hogy vagy, és mi van a gyerekekkel? Hallottad, hogy mennyivel emelkedett a benzin ára?” — ez felületes „figyelem”, nem valódi. Az igazi, komolyan gondolt odafigyeléskor tényleg érdekel, hogy mi van a másikkal, és ha kell, őszintén felajánlhatom a segítségemet. Cserébe kapunk majd egy szívből jövő mosolyt és egy köszönömöt és azt, hogy ez az ember élete végéig emlékezni fog arra, hogy mi ott voltunk vele a bajban.

Jó tett helyébe jót várj!

Feltűnt már, hogy a jócselekedetek valahogy mindig visszajutnak a feladóhoz, mikor annak a legnagyobb szüksége van rá? Vegyük a rosszabbik esetet. Kölcsönadtunk valakinek némi pénzt, aztán emberünk felszívódott. Mi pedig dühöngünk, és totál baleknak érezzük magunkat — pedig nem kellene! Mert meg fogjuk kapni jótettünk jutalmát — lehet, hogy nem pénz formájában, de valahogy visszajut majd hozzánk a figyelem és gondoskodás, amit adtunk. Lehet, hogy egyszer csak kapunk egy lehetőséget (állást, utazást, bármit), valaki bemutat valakinek, aki aztán a

jövendőbelink lesz, esetleg mi is kapunk kölcsönt. A lehetőségek száma végtelen, csupán észre kell venni. Erdemes jó érzéssel gondolni arra, amit mi tettünk, és vállon veregetni magunkat érte. Egy japán kutató — Masaru Emoto — vízzel való kísérletei szerint a kimondott szó pozitívan hat a vízre és mivel testünk 60%-a víz, testi-lelki közérzetünk lesz jobb, ha tényleg megdicsérik magunkat!

Ha sikerül önmagunknak segíteni, azzal az egész világnak segítünk — és ez nem túlzás. Ne becsüljük tehát le magunkat, és a segítség erejét sem. Mert adni, és kérni sem szégyen, hanem nagyon jó érzés. Aki valóban figyel a körülötte lévőkre — az igenis képes nekik segíteni felállni. Nem fog mindenkinek sikerülni - van, aki az első lökés után visszazuhan az apátiába, a megszokott körforgásába. Van, aki annyira megszokja a rosszat, hogy el sem tudja képzelni, hogy létezhet valami a másik oldalon is — az ilyen em-

berek vállát is meg lehet kocogtatni, mikor úgy látjuk. A szándék a lényeg. Az, hogy nem sétálunk el idegenek (vagy éppen a saját családtagjaink) mellett úgy, hogy TUDJUK, hogy valami baj van, mi azonban mégsem akarunk tudni róla. Nem kell az egész világ fájalmát a nyakunkba venni — sőt, senkiét sem. Csupán egy kis empátiát kell gyakorolni, és megpróbálni túllépni az ellenséges, bíráló gondolatokon, és őszintén kinyújtani a kezünket.

Írta: Kovács Dóra

Forrás: lelkizona.hu

A szabadság ma, egyéni...

Petőfi idejében még a haza, mint közösség (leginkább politikai) szabadsága volt a kérdés, aztán jött a vallási, lelkiismereti szabadság... Ma viszont olyan fokú egyéni „szabadságigény” alakult ki, amely már a közösség ellenében hat. A „szabadság” fogalmát rugalmasra gyúrtuk, egyéni ízlésünk szerint formáljuk, fűszerezzük, pillanatnyi érdekeink szerint alakítjuk.

Az alapvető tévedés ott van, hogy a szabadságot összekeverjük a szabadossággal. Az, hogy nem kötődünk senkihez és semmihez, hogy nem vállalunk kötelezettséget, azaz nem köteleződünk el, odáig vezet, hogy lassan működésképtelenné válik a társadalmunk, minden mértékben. Nem tartjuk magunkat semmihez, még az adott szavunkhoz sem. Nem érünk oda pontosan a találkozókra, mert ugye szabadok vagyunk, és hopp, inkább hintáznunk támadt kedvünk a játszótéren! Nem teljesítjük a feladatainkat a megegyezett határidőre, mert ugye szabadok vagyunk, és nem köt minket semmi az égvilágon, a saját ígéretünk sem! A párkapcsolati problémák jelentős hányada az el nem köteleződés kérdéséből ered, ugyanis dehogyan vállalunk életközösséget, dehogyan ígérkezünk el „holtunkiglan”. Ma itt, holnap ott! Mert szabadok vagyunk, és nekünk aztán ne mondja meg senki! Családok, vállalkozások, zenekarok, kisebb-nagyobb közösségek sorban esnek áldozatul a szabadosságnak.

A szabadság más

A szabadság önmagunkban kezdődik, azt mutatja, hogy nem béklyóznak le mindenféle sunyi belső félelmek. Nem a régi félelem-programjaink szerint működünk, nem rutinból reagálunk, hanem a pillanat szabadságában. Ha belül szabadok vagyunk, akkor szabadon tudunk kötődni, kötelezettséget vállalni és teljesíteni, elköteleződni. Szabad szívvel tudjuk megválasztani, kinek, minek mondunk igent vagy nemet.

Szabadon ígérhetünk olyat, amit aztán teljesítünk is. Szabadon kérhetjük, hogy egy órával később legyen a találkozó, és akkor oda fogunk érni időben. Újra értéke lesz a kimondott (becsület)szónak. Nem kényszer hatására, hanem szabad akaratunkból választ-hatjuk az elköteleződést, a kitartást. A Biblia azt tanítja, kősziklára építsük a házunkat, ne futóhomokra. A szabadosság futóhomok-világot teremt, a szabadság kőszikla-alapot nyújt.

Kapcsolatainkban a szabadság már nem az egyénről szól. A szabadosság szintjén az egyén szinte csak önmagáról vesz tudomást. Én ezt akarom, én azt akarom, én, én, én és én! A szabadosság álszabadságában aztán nagy csalódás, ha környezetünk nem fogadja örömmel és tapsviharral a döntésünket. Szabadosságunkban elfeledkezünk a másik ember szabadságáról. Igen, azt csinállok, amit akarok – de a másik fél meg úgy reagál rá, ahogy ő akar! Orrba ver, elhagy, bosszút áll.

Kapcsolatainkban a szabadság már nem az egyénről szól. A szabadosság szintjén az egyén szinte csak önmagáról vesz tudomást. Én ezt akarom, én azt akarom, én, én, én és én! A szabadosság álszabadságában aztán nagy csalódás, ha környezetünk nem fogadja örömmel és tapsviharral a döntésünket. Szabadosságunkban elfeledkezünk a másik ember szabadságáról. Igen, azt csinállok, amit akarok – de a másik fél meg úgy reagál rá, ahogy ő akar! Orrba ver, elhagy, bosszút áll.

A szabadságban viszont ott rejlik a tisztelet is

A szabadság önként korlátozza magát: ott ér véget, ahol másnak kárt okozna. Aki belül szabad, és nem a félelem-programjai szerint él, képes tiszteletben tartani mások szabadságát is. A szabadság akkor igazi, ha mindenkié. Amíg csak „az én szabadságom” a fontos, mindenki más meg csak igazodjon szépen „az én akaratomhoz”, addig az nem szabadság, az diktatúra. Akár egyéni, akár közösségi szinten.

Ha most már valóban a Vízöntő korszakát éljük, és egyik fő csapásirányunk az egyéni és közösségi fejlődésben a szabadság kérdése, láthatjuk, mennyi minden múlik azon, hogy miként határozzuk meg, mi is a szabadság.

Számomra a szabadság egy szamuráj. A gyengék védelmére emel kardot, nem a saját ereje fitogtatására vagy hatalomszerzésre. A szabad ember mások számára is segít elhozni a szabadságot. Akár karddal, akár példamutatással.

Szerző: Major Virág QHT tréner

Forrás: elteszepitok.hu

